שער מאמרי רז"ל — מסכת יומא

מא' בגמ' מס' יומא פ"ז דס"ט ע"ב וז"ל משה אמר האל הגדול הגבור והנורא אתא ירמיה ואמר גוים מרקדים בהיכלו איה נוראותיו לא אמר הנורא, אתא דניאל כו' לא אמר גבור כו' כבר נתבאר זה אצלנו וע"ש והנה בו ית' במסתרים תבכה נפשי מפני גוה וארז"ל מפני גאותן של ישראל שניטלה מהם וניתנה לאומות העולם. והענין הוא כי הגאות של מלכות שמים היא בחי' הכתר שהיא נז"ר בגימט' נור"א שהיתה לוקחת המלכות שמים נוק' דז"א מחצי הת"ת שבו כנודע והת"ת הוא נק' נורא וניתן אל החיצונים ואז חזרה היא ונתמעטה בבחי' נקוד' זעירא בעת החרבן ממש וז"ס ראיתי את הארץ והנה תהו כי תהו הוא בהיותה בסוד נקודה זעירא כמו שהיתה בתחילת עולם התהו הנק' אצלינו עולם המלכים עולם הנקודות קודם התקון ואמר נוראותיו בלשון רבים ויובן במ"ש כי חצי הת"ת דז"א הנק' נורא שהוא נזר נעשה נזר וכתר אליה והם ב' בחי' בו ובה ואמנם דניאל שהיה אחר זמן עת החרבן ואז חזרה המלכות למה שהיתה בדור המדבר שהיתה אב"א עמו י"ס שלה בד' אחרונות שבו בלתי הארת ה' עליונות שלו בה לא אמר הגבור משום דגוים משעבדים בבניו איה גבורותיו אותם הבחינות של ההארות בבחינת אב"א שהם גבורות כנודע היכן הם כי הרי אפי' בהארות בבחי' פב"פ משתעבדים בהם כי לקחום כנ"ל. אח"כ אנשי כנסת הגדולה בבית שני החזירו עטרה ליושנה כי אז חזר' המלכות פב"פ מכנגד החזה ולמטה בלבד כמו שהיתה בימי השבת בדור המדבר ובזמן האבות היתה עתה אפי' בימי החול גם אומרו עטרה ליושנה ירצה כי היא עתה בסדר שאר האצי' כי הרי ז"א י"ס שבו הם כשעו' ד' תחתונות דאי' אך לא אב"א אלא פב"פ משא"כ בנוקביה כי בה היתה שנוי להיותה אב"א עמו ועתה גם היא חזרה כמוהו עם אי' כן היא עמו פנים בפנים והחזירוה ליושנה בסדר שאר האצי' וצריך להודיעך כי עתה בהיותה פב"פ עמו מן החזה שבו ולמטה נמצא כי החבוק והנשוק שלהם אינו כדרכו כמו בהיות' גדולה לגמרי כמוהו ואמנם צריך עתה שז"א ישפיל עצמו ויעמיק רגליו למטה ממקום רגליה ועי"כ תתגבה היא ותעלה למעלה פב"פ עמו עם היותה קצרת הקומה האמנם עתה שירדו רגליו שהם נה"י שבו למטה ממקום רגליה והנה החצו' סמוכים שם ממש בסוד רגליה יורדות מות ונמצאו רגלי ז"א עתה שהקלי' יונקים משם ואמנם מצינו כאשר נפטר יעקב אבינו נאמר בו ויאסוף רגליו אל המטה והענין הוא כי המטה היא בחי' המלכות והנה הצדיק בהיותו חי בעה"ז היה בעלה דמטרוני' וע"י הזווג העליון נעשה ועתה כשנפטר נשמתו עולה למעלה לעשות זווג בין אבא ואימא ולכן נלע"ד לו' הוצרך לעלות ולאסוף רגליו למעלה מן המטה. (ע"ג) ואח"כ יורד כדי לעשות זווג התחתון בין ז"א לנוקביה באופן יותר מעולה ובהארה נוספת ממה שהיה עושה בחייו ואז הוא צריך להרכין ראשו למטה אליה בסוד החבוק והנשוק וז"ס הכריעה בברכת אבות כי הוא פושט יד ימנית שלו הנק' ברכת אבות מגן אברהם למטה בנוקביה ע"י זאת הכריעה ואח"ך זוקף ראשו ומעלה אותה למעלה אצלו ועד"ז בברכת הודאה כי הוא כורע בברוך לצורך זווג וזוקף בשם להעלותה עמו אצלו:

(ד"ש ע"ב) מסכת סוכה מא' במ' סוכה פ"ה דף נ"ג ע"א וז"ל מיד פתח שלמה ואמר רגלוי דבר אינש אינון ערבים ליה כי וצריך להבין מה ענין זה שמצינו רבי רבבות אנשים נקברו בארצות אלו פה ואלו פה. והענין הוא במה שהודעתיך כי כל הנשמות כלולו' באדה"ר קודם שחטא אח"כ נשרו ממנו כשנתמעטה קומתו והנה כמו שנשרו נצוצי נשמתו כן נשרו נצוצי גופו ונמצא כי כל הנשמות שבעלם תלויות באיברי אדה"ר זה בראשו וזה בעיניו כמ"ש רז"ל בתנחומא פ' תשא על פסוק איפה היתה ביסדי ארץ והנה אדה"ר היה בתחילה מוטל מסוף העולם ועד סופו מן המזרח למערב ונודע כי אדה"ר נצבר עפרו מד' רוחות העולם וכפי המקום אשר ניטל ממנו עפר בבחי' אבר פרטיי שיש באדם כך הצדיק או האיש ההוא הנתלה באבר ההוא שם תהי קבורתו מן חלק האדמה אשר ממנו לוקח בראשונה באדה"ר כי גם שנשרו איבריו של אדם נשר כל אבר מהם ממקום שממנו לוקח בראשונה וז"ס כי עפר אתה ואל עפר תשוב ר"ל אל עפרו הראשון וזה הטעם עצמו הוא בענין הנשמות שנשרו ממנו ועיין בפרקי רבי אליעזר: